

El públic del Liceu supera la crua actualitat submergint-se joiós en la fantasia de 'Les contes d'Hoffmann'

Romanticisme per oblidar les penes

ESCENARIS

Maricel Chavarría
Barcelona

Fantàstic, sentimental, sobrenatural, satíric, grotesc... Com si fóssim a la crua actualitat. *Les contes d'Hoffmann* es va estrenar ahir a la nit en un Liceu ple de joia, feliç de poder submergir-se en l'art d'alta qualitat i oblidar l'esperpent que emplena aquests dies les primeres planes de la premsa.

És cert que val la pena tornar a sobrevolar l'argument d'aquest títol de repertori, d'una gran bellesa musical. No per res: tornar a sentir a aquestes alçades la història del poeta que es passa la vida lluitant entre la passió i la vocació, víctima de totes dues –les dones i la poesia–, fa una certa mandra, la veritat sigui dita. El punt de vista masculí sobre la creació no fa del romanticisme francès el millor costumisme. Però si d'aquest leit motiv se'n deriva una dramaturgia com la que Laurent Pelly construeix per al Gran Teatre, l'efecte pot ser totalment diferent. Fins al punt que fa oblidar, almenys durant quatre hores i cinc actes, la porridura de la corrupció.

Tot i això, després del primer entreacte, el públic del Liceu estava ahir dividit. No sabia si deixar-se emportar per la fascinant partitura d'Offenbach, en aquell ambient de blau nit que dominava l'escena, o seguir discutint en el seu interior sobre les conseqüències de la corrupció. Qui és més romàntic, en el sentit beneït de la paraula: Hoffmann quan s'adona que s'ha enamorat d'una nina mecànica (magnífica Olympia, la soprano Katheleen Kim, aplaudida amb gust i ganas després de la popular *Les oiseaux dans la charmille*) o bé la gent esglaiant-se de com circulen els sobres i les influències?

DAVID AIROB

El cor del Liceu envolta Hoffmann (Michael Spyres) en una ambientació sòbria que no vol decorar sinó accentuar l'angoixa psicològica

Qui pot sentir més impotència: l'Antonia, la cantant que ha heretat una malaltia que li impedeix cantar si no vol morir (meravellosa Natalie Dessay, especialment en l'esperada *Elle a fui la tourterelle*, del segon acte), o aquesta societat nostra que ha de retre comptes a Europa mentre li creixen males herbes arreu? Al final el dimoni –l'excel·lent baixbaríton Laurent Naouri– tempta l'Antonia perquè canti i... sí, sí.

Però comencem pel principi: el personatge de Hoffmann, narrador i protagonista, explica als companys de taverna (som a

Nuremberg) tres faules que il·lustren els seus amors dissortats. Enamorat d'una cantant anomenada Stella, veu en ella la síntesi de tres antics amors: l'Olympia, l'Antonia i la Giulietta, la cortesana que roba reflexos. L'òpera acaba amb la promesa de Hoffmann de viure per la literatura. Sense fissures. Sense excepcions. Perquè amb Hoffmann no s'hi valen salvetats de l'estil "todo es falso" #SalvoAlgunaCosa, com el hashtag que corria ahir pel Twitter.

Aplaudiments? Molts, perquè el repartiment és de somni i l'ambientació escènica hi posa la resta. Mo-

ments màgics? Per citar-ne un, el de la famosa barcarola del tercer acte (*Belle nuit, ô nuit d'amour*), un duo amb Nicklausse, l'amic de Hoffmann, i la Giulietta. L'escenografia de la Chantal Thomas va afavorir molt l'embadaliment del públic, amb aquesta gran estructu-

ra que canvia constantment de forma amb l'ànima dels cantants, presentant vida en la foscor. L'estrena va ser dedicada al periodista i crític musical Agustí Fancelli, que va morir fa uns dies. En fi, una nit antològica en una jornada també disreta en l'aspecte periodístic.●

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Estil Dudamel

Orquestra Simfònica del Vallès

Piano: Gabriela Montero
Direcció: Rubén Gimeno
Lloc i data: Palau de la Música (2/II/2013)

JORGE DE PERSIA

A l'estil Dudamel, aquest cop amb la pianista veneçolana Gabriela Montero, l'Orquestra Simfònica del Vallès ha deixat un somriure en el públic del Palau. És a dir, el plaer d'escoltar música, amb moltes famílies, amb moltes il·lusions i amb garantia de ritme. Fins i tot a l'*Emperador* de Beethoven, un concert romàntic amb particular força expressiva del qual la pianista Montero –acompanyada per Gimeno i la seva OSV– va fer una versió vitalista, amb algunes parts de sensi-

bilitat i de ritme molt marcat. És evident que es podrien demanar més matisos, però si l'objectiu és l'espectacle, la comunicació directa, està assolit. Jocs de llums –Comediants és grup convidat en aquesta temporada– van subratllar situacions expressives, en un programa en què –deixant de banda Beethoven– estava format per música d'arribada directa per la seva eficàcia rítmica: la *Fanfare for the common man* d'Aaron Copland, per obrir foc. I després les *malambístiques* danses del ballet *Estancia*, pàgina pri-

La formació del Vallès ha deixat un somriure en el públic del Palau, amb il·lusions i garantia de ritme

merença de l'argentí Alberto Ginastera en què subratlla un cert primitivisme una mica anacrònic a l'estil de *La consagració de la primareva*.

L'orquestra, de fet, va deixar l'escenari a ple ritme encoratjada per la potent percussió. L'obra *ExPatria* de la pianista Montero –que va encetar la segona part– va ser pretext per advocar per la llibertat i cridar l'atenció, des del seu punt de vista, sobre els problemes socials que hi ha a Veneçuela, segons el seu relat certament greu. Musicalment al·ludeix a climes de Xostakóvitx al començament i, ja que és per a piano i orquestra, s'alimenta d'un cert romanticisme a la Rakhmàninov. Assoleix l'objectiu perquè el llenguatge és directe i expressiu.

En fi, detalls musicals a banda, l'ambient –festiu i incrementat per les variacions especialitat de la pianista i per la receptivitat del públic– és molt grat, cosa que, en definitiva, també és un dels objectius del musical.●

DE L'1 AL 10 DE FEBRER

ENTRADES 2X1

Glòries Multicines

grupbalana.com

8 SALES

2H GRATIS

GrupBalaña
CINES I TEATRES DE BARCELONA

Venta en taquillas y en
ticketmaster*
ticketmaster.es

glòries
el centre de la nova Barcelona